

F. t. l. vedr. lov om havne

Såfremt en del af en havn er udlejet til en selvstændig operatørs brug, vil det være naturligt at lade denne del af havnen oprette som selvstændig havnefacilitet med den konsekvens, at det er operatøren, der bliver ansvarlig for, at havnefaciliteten overholder reglerne om maritim sikring.

2.1.3. Sikringsniveauer

I henhold til SOLAS konventionsændringerne og ISPS koden skal de kontraherende staters myndigheder fastlægge et sikringsniveau for havnefaciliteterne med henblik på at beskytte disse mod terrorhandlinger.

Der opereres med tre sikringsniveauer. Niveau 1 er normalsituationen. Ved niveau 2 er der en generel øget risiko, og niveau 3 udgør den højeste risiko, hvor pålidelige efterretninger fastslår, at en terrorhandling er overhængende eller sandsynlig.

Det vil være centrale myndigheder, der udmelder hvilket sikringsniveau havnefaciliteterne skal agere på. Sikringsniveauet kan gælde for havnefaciliteter generelt eller for en eller flere konkrete havnefaciliteter.

Alle havnefaciliteter vil som udgangspunkt operere på niveau 1, men sårbarhedsvurderingerne vil medføre, at der vil være forskelle i de tiltag en havnefacilitet skal udføre på sikringsniveau 1. Dette kan skyldes bl.a. placeringen af havnefaciliteten, karakteren af havnefaciliteten (eks. vil en olieterminal være underlagt strengere krav end en stykgods terminal). På niveau 1 skal et minimum af sikringstiltag opretholdes til enhver tid.

2.1.4. Sikring af havne

SOLAS konventionsændringerne og ISPS koden medfører, at myndighederne er ansvarlige for, at der foretages en sårbarhedsvurdering af de relevante havnefaciliteter. Sårbarhedsvurderingen skal beskrive de væsentlige aktiver og aktiviteter på havnefaciliteten, der skal beskyttes. Herudover skal tilstedende infrastruktur mv. beskrives. Det afgørende er at beskrive, hvad der set fra havnefaciliteten og fra lokalsamfundet er væsentligt at beskytte mod et terrorangreb, herunder en beskrivelse af mulige trusler mod aktiverne og aktiviteterne. Udover denne beskrivelse, skal havnens fysiske og organisatoriske svagheder beskrives med henblik på at identificere de afværgeforanstaltninger, der kan sættes i værk mod et muligt angreb.

Såfremt flere havnefaciliteter ligner hinanden, både i operationel og organisatorisk henseende, vil myndighederne kunne godkende, at der udarbejdes én fælles sårbarhedsvurdering for disse havnefaciliteter.

Når sårbarhedsvurderingen er udarbejdet, skal myndighederne påse, at den er i overensstemmelse med SOLAS konventionsændringerne og ISPS koden. Sårbarhedsvurderingen vil i de fleste tilfælde fastslå, at der skal udføres konkrete tiltag til at sikre havnefaciliteten. Til at forestå dette arbejde skal havneadministrationen udpege en sikringsansvarlig.

Den sikringsansvarlige har det overordnede ansvar for, at der udarbejdes en sikringsplan for havnefaciliteten. Herudover er den sikringsansvarlige myndighedernes kontakt på havnefaciliteten og skal som følge heraf kunne kontaktes døgnet rundt.

Sikringsplanen skal bl.a. beskrive strukturen for havnefacilitetens sikringsorganisation og beskrive de fysiske og operationelle foranstaltninger, der skal iværksættes på havnefaciliteten vedr. adgangskontrol, sikring af, at ulovlige genstande ikke bringes ind på havnefaciliteten, procedurer for kontakt til myndigheder, fastlæggelse af ansvarsområder og øvelseskrav for havnefacilitetens sikringspersonel mv.

Sikringsplanerne, som skal være beskyttet mod uvedkommendes adgang, skal godkendes af myndighederne. Også for sikringsplanernes vedkommende gælder det, at såfremt flere havnefaciliteter ligner hinanden, både i operationelt og organisatorisk henseende, vil myndighederne kunne godkende, at der udarbejdes én fælles sikringsplan for disse havnefaciliteter.

SOLAS konventionsændringerne og ISPS koden fastlægger ikke de specifikke sikringstiltag, der skal udføres på en havnefacilitet. Det afgørende for, hvad en havnefacilitet konkret skal udføre af tiltag, er resultatet af sårbarhedsvurderingen. Det vil sige, at der bliver tale om en individuel afgørelse for hver enkelt havnefacilitet.

Skal havnefaciliteten f.eks. beskyttes mod uvedkommendes adgang, vil der være forskellige muligheder for at gennemføre dette. Det vil kunne være videoovervågning (i overensstemmelse med den gældende lovgivning herom, jf. lov nr. 278 af 9. juni 1982 om forbud mod tv-overvågning m.v. med senere ændringer) af havnefaciliteten, regelmæssig patruljering af havnefaciliteten evt. i forbindelse med skiltning, eller ved egentlig indhegning. Det er havneadministrationen, der træffer dette valg ud fra administrative, praktiske og kommercielle overvejelser samt den konkrete vejledning i sårbarhedsvurdering.

Der er generelt i SOLAS konventionsændringerne og ISPS koden ganske stor fleksibilitet, og det er intentionen at indarbejde denne fleksibilitet fuldt ud i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelserne om maritim sikring. Dette gælder bl.a. muligheden for